

[Aksel Larsen.]

ikke. (*Rasmus Hansen*: Der er dobbelt Bogholderi!). Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, hvis Parti i mange Aar i Hæmmelighed har ladet os Fagforeningsmedlemmer betale Tvangskontingent til hans Parti, det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, hvis Presse opretholdes bl. a. for mine Penge, for at jeg kan blive skældt ud, skal være den sidste til at raabe op her.

For at forebygge, at det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen eller andre skal have for stort Besvær med at finde Citater fra dengang frem, skal jeg gerne oplyse, at det, jeg her siger, har jeg, om ikke med det samme Ordvalg, saa i Princippet, sagt længe før Krigen; man kan finde Citater fra vort Parti, hvori vi har fremført samme Krav. Jeg kan henvise konkret til, at jeg i 1940 sagde det her i Tinget, idet jeg ganske vist tillod mig at beskæftige mig med Frits Clausen, det var det mest aktuelle dengang.

Ja, det var et Sidespring, og jeg gaar over til det, der er Hovedsagen, der er, at Regeringens monopolkapitalistiske Bagmænd forlanger, at den stik imod Valgets Tilkendegivelse skal holde sig ved Magten. Dens Politik viser, hvad Hensigten er, og samtidig demonstreres det klart og tydeligt omtrent hver eneste Dag, at Regeringen ikke blot er reaktionær, men er saglig udygtig, at den er reaktionær indadtil, og at dens Politik i hvert Fald ikke gavner Danmark udadtil.

Jeg og mange andre glædede os, da vi i Radioen hørte Udenrigsministerens Tale for ikke saa længe siden, da han talte stærke Ord om Nødvendigheden af at værne Danmarks Uafhængighed. Vi glædede os over det, fordi vi syntes, det var paa Tide, en saadan Ministertale blev holdt. Men det maa være berettiget samtidig at sige, at jeg vil haabe, at Talens ret stærke og utvetydige Ord faar større Betydning end de stærke Ord, der blev udtalt i en vis Folketingsbeslutning fra Januar 1940 om, at Danmark skulde forsvares med alle til Raadighed staaende Midler, hvis det blev angrebet. Det er berettiget at udtale dette Haab, som naturligtvis samtidig er Udtryk for en vis Skepsis. Det er berettiget, fordi vi har set, hvorledes man netop fra denne Regerings Side tillader Udlandet at gribe ind i Danmarks indre Forhold og at krænke Danmarks Uafhængighed.

Vi har i Gaar her haft en Debat ved Tillægsbevillingslovens anden Behandling vedrørende nogle Tekstanmærkninger paa Tillægsbevillingsloven. Det, det dér drejer sig om, er, at vi i Fjor fik nogle Landbrugsordninger, som England har forlangt for-

andret. Regeringen har ønsket at rette sig efter Englands Krav i Stedet for at afvise og sige: Hvad kommer det jer ved? Men den har ikke haft Mod til at lade Forandringen foretage paa normal Maade ved Debatten i Folketinget ved Gennemførelse af Ændringer af Landbrugsordningerne, og derfor har den gjort det, som efter min Mening ikke er i Overensstemmelse med Grundloven, den har givet sig til at lovgive paa Finansloven, den har ladet Finansudvalget ændre Landbrugsordningerne, som er vedtaget af Folketing og Landsting. Det er et af de mange Eksempler, vi har paa, at man desværre ikke værner Danmarks Uafhængighed saa godt, som man burde, at man tillader fremmed, utilstedelig og utidig Indblanding. Noget lignende har man set paa andre Omraader.

Det glæder mig, at vort Forslag til Beslutning har faaet det Resultat, at Regeringen har mandet sig op til officielt at henvende sig til De forenede Stater for at faa Forhandlinger i Gang om Grønlandstraktatens Afvikling. Det burde være sket for lang Tid siden, og Regeringen har haft rig Anledning til det, men har først gjort det nu, og derfor kan jeg, selv om jeg erklærer mig tilfreds med, at det endelig er sket, ikke rose Regeringen, for den tog først dette Skridt den Dag, den bestemte sig til at lade vort Forslag komme til Behandling her i Folketinget.

Hvad Island angaar, tror jeg ikke, jeg har noget at bebrejde Regeringen, men naar jeg beskæftiger mig med disse Ting, maa jeg have Lov at sige, at vi fra Danmarks Side bør gøre, hvad vi kan, ikke blot af følelsesmæssige Grunde, men ogsaa af andre Grunde, for at knytte Island og det islandske Folk saa nær til Norden som overhovedet muligt. Derfor mener jeg ogsaa, at man skal faa Sagen med de islandske Haandskrifter bragt i Orden. Jeg har med Interesse læst det Memorandum, som er fremkommet fra en hel Del Videnskabsmænd og andre, der er bange for de farlige Konsekvenser af at udlevere de islandske Haandskrifter til Island og frygter, at hvis det sker, skal Cleopatras Naal flyttes fra London til Nilen. En saadan Frygt er ikke blot ubegrundet, men fuldkommen latterlig. Her drejer det sig ikke om et juridisk Anliggende mellem to procederende Parter. Her drejer det sig om, at disse islandske Haandskrifter, uanset om de med fuld juridisk Ret befinder sig i Danmarks eller danske Institutioners Eje, moralsk maa tilhøre det islandske Folk, som har sørget for denne uhyre vigtige Del af nordisk Litteratur. Der gaar ingen Stykker af os, Forskningen bliver ikke vanskeliggjort,